

התנגשות עם גאולה כהן * מיסתורי סרט ההקלטה של הראיון עם אריק שרון

* סאדאת לוקח את המזון שלו לכל מסעותיו * קולו של דיין מחוספס

"אילו אריקה תפס בגדוני..."

שבה ביקרתי חודש ימים לפני כן. לפני יציאתי לישראל פירסם אריק שרון, שר החקלאות, גילוי דעת שבו טען: לא תקפתי את העיתונאים הישראליים, לא האשמתני אותם בבגידה, כפי שפורסם במאמרו של כותב שורות אלה. ועוד טען: "יש אצלי סרט הקלטה של השיחה שהתקיימה בינינו, ואף הייתי מוכן להשמיעו לעיתונאים — אולם לפתע גיליתי כי הנהג שיחק בסרט ומחק ממנו דקות."

קודם לכן הומינה הטלוויזיה הישראלי את העיתונאים שישבו עמי בעת הקלטת הראיון. עיתונאים אלה לא הכירו. כי שר החקלאות תקף את העיתונאים הישראליים וכי הוא בחר שני עיתונאים מסויימים והאשים אותם בחבלה.

גם תחנת הרדיו של ישראל שידרה דיון על הדברים שאמר שרון. שני העיתונאים השתתפו בתוכנית הרדיו והטלוויזיה, ואיימו להגיש נגדו תביעת דיבה. הם אף שאלו אותי, האם אהיה מוכן להעיד.

מזר הדבר, ששר החקלאות של ישראל הכריז, כי הפגישה בינינו מתקיימת למען הידוק היחסים בין מצריים לישראל. שרון אמר: אני עושה זאת למרות שאני יודע מה דעותיו (של אניס מנסור) על ישראל ועל העם היהודי. כלומר: שרון רצה לסייע לשיפור היחסים בין מצריים וישראל, לכן נערכה הפגישה בינינו.

שמעתי מפי העיתונאים הישראליים, כי לשרון יש בעיות קשות עם העיתונות, עם המיפלגה ועם האופוזיציה. הוא רצה לנצל את ההודמנות הזאת כדי להשיב לכולם. אולם העיתונאים טענו כי שרון "כיבס את הכביסה המלוכלכת של העיתונות הישראלית — בחוץ" אני הייתי העיתונאי מן החוץ.

אולם איש לא הכחיש כי שרון תקף את העיתונות הישראלית. ההתקפה הזאת

מישרדו של השבועון "אוקטובר" בקאהיר משמש כיום מקום עליה לרגל לאותם ישראלים, שאניס מנסור מגנה עניין מיוחד לפגושם. מי שקנה לעצמו שם כתביכר של הנשיא סאדאת, כן 50 נשוי (לאשתו שזושה ירדים מנישואים קודמים) הוא גבר נאה, כן שיחה נעים, הדואג לתכל את פגישותיו עם הישראליים בעיקריות וכרמיזות על חשבון ההיסטוריה של המאמר תורגם כיוון סמדר פרי.

אניס מנסור הוא העיתונאי המצרי היחיד הי מקפיד, בכל אחד מביקוריו בישראל, לצאת אל הי רחוב להיפגש עם האיש הפשוט ועם שרים, אישיר מימשה ומעצבי דעתיה הקהל. את התרשמויותיו בכל אחד משיבועה הביקורים נהג לסכם במאמרים קצרים, מתומצתים. רק בעיקבות ביקורו של הנשיא אנוור אל סאדאת בחיפה יצא במאמר גרוי, על פני שמונה עמודים, שבו הזהיר כי הוא עומד לגלות סודות מן החברה הישראלית.

יאמית:
مدينة جميلة
على أرض مصرية..

أنيس منصور

لا حظ ان على أرض ياميت يوجد أحياء الباشا التي تخرج الماء على الأشجار واحدة واحدة وقطرة قطرة

● هذا الرجل هو حاكم غزة في المستقبل. وهو يشر الى لافتة

..יאמית: עיר יפה על אדמה מצרית" - כותרת הכתבה של מנסור

מאחורי אניס מנסור

היתה המשך להתקפותיו על האופוזיציה בכנסת ועל הדרושים העובדים בטלוויזיה. פירוש הדבר הוא, שזהו עניין שיגרתו. ומאחר שזה עניין שבשיגרה, לא אעסוק בו יותר מדי.

אולם זה איננו עניין של שיגרה לגבי יתר על כן, לא אני ביקשתי לפגוש אותו. הוזמנתי לפגוש. רציתי להבין, לשמוע מפיו, מדוע הוא מציב אתגר תקיף לדעת הקהל בישראל וליוזמת השלום; איך תוקם האוטונומיה בגדה, בד בבד עם המשך ההתנהלויות, למרות רצונם וחרף התנגדותם של בני העם הפלסטיני.

שרון אמר שאני מנסה, באמצעות הי דברים שכתבתי, להסיף זרעי פירוד בין מצריים וישראל. זה אינו העניין היחיד שאינו נכון. זהו המיקרה שהקפדתי להמר עיט בערכו — משום שערכו באמת קטן. אנחנו רוצים לראות, לשמוע ולהבין, כדי שנהיה מסוגלים ליצור הבנה הדדית ולחיות בצוותא. לנו, המצרים, קל יותר להבין בעיות רבות שבפניהם ניצבים היהודים עם הרבה ספקות, פחדים ותסביכים.

דקירה של

סכין בגב

מ יקררה נוסף שלא רציתי להזכירו: שיחתי עם גאולה כהן, חברת הכנסת שקרעה לגזרים את הסכם השלום לעיניו של גיממי קארטר. השיחה בינינו היתה גלויה, פירסמתי את תוכנה, לא הסכמתי עם דעותיה ואף היא לא קיבלה מאומה מדבריי. אין צורך שנסכים איש לדעת זולתו, אולם עלינו להתוודע זה לזה. להיפגש. יתכן בהחלט שאחרי הפגישה ילך כל אחד לדרכו, ואמנם, כל אחד מאיתנו הלך לדרכו. גאולה כהן אמרה לי: העיר תונאי הישראלי שלווה אותך לביתי הודי היר אותי מפניך. עינתי: אינני מבין.

כוונתי לכך שיתכן כי יתפתח קרב מילוי לי. או ששום דבר לא יתרחש. אולם בתוך לוכי נולדה ההרגשה, כי משוה עלול לקרות. התחושה הזאת הציקה לי. הסרתי את בגדי ועמדתי מול מירפסת המלון, כדי להתכונן לארוחת הערב, שהתקיימה בגן מלון דן כרמל בחיפה. העיר היפה

עלתה במוחי. נהגתי לתאר לעצמי את שרון צועק בכנסת או מאיים על העיר תונאים. זכרתי מיקרים רבים נוספים. אולם הרחקתי מדמיוני את האפשרות, ש שרון אכן ינקוט בשיטה הזאת. לא השבירתי שהדבר יתרחש במסיבה המונית, הרעיון כשלעצמו אפשרי, גם אם התי

ה הייתה עושה, אילו אריק שרון, שרהחקלאות, היה מתגפל עליך ותופס בגרונוך לעיני 500 המוזמנים לארוחת הערב החגיגית. שערך נשיא מדינת ישראל לכבוד הנשיא אנוור אל סאדאת? האמת היא, שהשאלה הזאת כלל לא